

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 80

гр. Разград , 04.03.2021 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в закрито заседание на четвърти март, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Рая П. Йончева
Членове: Валентина П. Димитрова
Атанас Д. Христов

като разглежда докладваното от Рая П. Йончева Въззивно частно гражданско
дело № 20213300500057 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI във вр. с чл.413 ГПК.

Делото е образувано по ч. жалба на „ТИ БИ АЙ Банк“ЕАД, ЕИК131134023, гр.София срещу
Разпореждане №216/22.I.2021 по чгрд № 116/ 2021г по опис на РРС, в частта с която срещу длъжника Н. С. И.,
ЕГН*****5, от с.Трапище, Разградска обл., е отказано издаване на заповед за незабавно изпълнение по
чл.417 ГПК за вземане в размер на 174,10лв. , претендирано като дължима в изпълнение на ДПК
№7001118244/31.XII.2019г. главница и за 241,28лв., претендирани като мораторна лихва, дължима в
обезщетение за забава на главница от 2 174,10лв. за времето от 5.IV.2020 до 7.I.2021.

Жалбоподателят твърди, че по отношение на обжалваното разпореждане са налице основания за
неговата отмяна като неправилно и незаконосъобразно, и за постановяване на акт, с който съдът да разпорежи
издаване на заповед за изпълнение на вземанията му за главница и мораторна лихва в пълен размер.

Съдът, като прецени доводите, изложени в частната жалба и като взе предвид събраните по делото
доказателства, приема следното:

Частната жалба е подадена в срока по чл. 275, ал. 1 от ГПК от активно легитимирано лице, поради което е
процесуално допустима.

Разгледана по същество е частично основателна.

При служебно извършената, съгласно чл. 269, във вр. с чл. 278, ал. 4 от ГПК проверка на обжалваното
разпореждане, въззивният съд намира същото за валидно и процесуално допустимо, а като постановено по
същество на подаденото по реда на чл.417 ГПК заявление - за правилно в частта, с която е отказано издаване на
заповед за незабавно изпълнение по вземането за главницата за разликата над уважените 2 000,00лв. до
предявените 2 174,10лв. и в частта, с която е отказано издаване на заповед за незабавно изпълнение по
дължимата в обезщетение за забава мораторна лихва за разликата над 153,33лв. до предявените 241,28лв.

Преценката за допустимост и основателност на производството по чл.417 ГПК е служебно дължима, и
изводима от въведените в заявлението обстоятелства. Сезираният с производството по чл.417 ГПК съд дължи
признасяне в рамките на заявените от кредитора вземания-по размер, основание, период. Което предполага
преценката му за редовността на заявлението от външна страна и за наличието на документа, доказващ

валидност на основанията и изискуемост на вземанията.

В случая, в реквизит на подаденото от него заявление, въззивникът е индивидуализирал в предмет на претенцията си по чл.417 ГПК, както следва: вземане в размер на 2 174,10лв. , дължими, ведно със законна лихва в изпълнение на главница по ДПК№7001118244, сключен на 31.XII.2019г с конституирания в производството длъжник- Н. С. И., ЕГН*****5. В приложения като доказателство ДПК е посочено, че предоставеният на длъжника кредит е в размер на 2 000,00лв., при поето от последния задължение за връщането му в срок до 5.I.2021г. на равни месечни вноски, всяка с падеж на 15-то число на съответния месец и в размер, съгласно считания за неразделна част от договора погасителен план.

На следващи позиции, в предмет на заповедното производство са заявени:

- вземане за договорена възнаградителна лихва в размер на 187,18лв. за времето от 5.IV.2020 до 5.I.2021г.;
- вземане за 241,28лв., дължима в обезщетение за забава на главницата за периода от 5.IV.2020 до 7.I.2021г.;

Т.е., видно от реквизитите на заявлението, с подаването му жалбоподателят не е индивидуализирал претенция за вземане по застраховки. За първи път уточнява тези си вземания по основание и размер, с подадената жалба. От приложенияте към заявлението доказателства се установява, че със сключване на процесния ДПК, в право на длъжника е предвидена възможност да поиска сключване на някои от застраховките, предложени от кредитора, в качеството му на застрахователен посредник ВА „Кардиф Животозастраховане и Общо застраховане клон България“к КЧТ. Доказателства, от които да следва за установено, че длъжникът е направил такова искане и че същият е сключил договор за застраховка с конкретен застраховател, към заявлението не се установиха. От приложенияте към него доказателства се следва за безспорно, че в случай на поискана от длъжника застраховка, кредиторът му ще действа като посредник на застрахователя, съгл. чл. 294КЗ. Т.е., същият не е страна в застрахователното правоотношение и в тази връзка не доказва кредиторското си качество по отношение на тези вземания. Към заявлението не са представени доказателства за извършени от него плащания на поети от длъжника към застрахователя задължения, от което да следва и извод за встъпването му в права на удовлетворен кредитор.

Тълкуването на посочените разпоредби от кредитния договор мотивират съда да заключи, че за да изиска тези суми от кредитополучателя, Банката следва да докаже сключването на валиден договор за застраховка за процесния по делото период и да установи, че е плащала застрахователните вноски по него вместо длъжника, като само начисляването на сумите по сметката на последния не е доказателство, че задължението му е действително възникнало-по делото не са представени първични документи, установяващи плащането на застрахователните суми от Банката, нито е представена застрахователна полица.

Безусловно ответникът по заявлението има качество на потребител и приложение намират разпоредбите на ЗЗП, а доколкото предметът на спора има за източник договор за потребителски кредит – и ЗПК. Този извод не се конфронтира с обстоятелството, че са налице и сключени договор за предоставяне на допълнителни услуги и договор за застраховка, имплементиран в него, доколкото никой от тях не може да бъде сключен самостоятелно, тъй като има обусловено от договора за кредит значение и правата и задълженията по тях са свързани с тези по договора за кредит.

Клаузата, предвиждаща формирането на главницата по кредитния договор с включване на дължими по пакет "BANK ПАКЕТ 3 КРЕДИТ+СМЕТКА застрахователни премии е неравноправна по смисъла на чл. 143 ЗЗП, тъй като е уговорена във вреда на потребителя, не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравноправие между правата и задълженията на търговеца/доставчика и потребителя, предвид и размера на вноската по кредита и тази по сключения пакет за застраховка. Освен това предвид неразривната й свързаност с договора за кредит, с договарянето й дължимото възнаграждение за застрахователната премия да се

разсрочи и да се изплаща едновременно с погасителната вноска по заема се заобикаля разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, касаеща ограничение в размера на ГПР. Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗПК всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна .

Ирелевантно е възражението за даване на съгласие от страна на клиента за сключване на застраховката – това не променя неравноправния характер на уговорката по същество.

Предвид горното, отказът на районния съд за издаде заповед за изпълнение за 174,10лв. , включени в размера на заявената по реда на чл.417 ГПК главница се явява постановен в съответствие със закона и подадената срещу него жалба следва да се остави без уважение като неоснователна.

Жалбата срещу отказа на РРС да издаде заповед за изпълнение на заявеното до такова обезщетение за забава е частично основателна до размера на 153,33лв. Необосновано от доказателствата, в мотив на отказа си първоинстанционният съд е приел, че претендираната лихва за забава е недължима, тъй като договорът за кредит не е бил обявяван за предсрочно изискуем.

На първо място, в случая се касае за вземания-главно и акцесорно, по договор със срок на действие до 5.I.2021г. и с настъпил, според постигнатата в съдържанието му договорка –чл.23.1.1, краен падеж преди дата на подаване на заявлението. Т.е., не сме изправени в хипотеза на предсрочна изискуемост, при която заявителят дължи доказване на обявяването ѝ с адресирана до длъжника покана.

На следващо място, вземанията за обезщетяване на кредитора за обективизирана от длъжника забава, следват падежа на всяка една от просрочените ануитетни вноски. Забавата на които, с приложеното като доказателство извлечение от сч. книги, съгл. чл.418 ГПК е надлежно удостоверена на 5.IV.2020г. При доказано дължима в изпълнение и при действие на договора главница от 2 000,00лв., следващата се в обезщетение лихва за забава на същата за претендирания период , възлиза на 153, 33лв. До посочения размер, искането на жалбоподателя за издаване на заповед за незабавно изпълнение е доказано по основание и размер.

Мотивиран от изложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Разпореждане №216/22.I.2021 по чгрд № 116/ 2021г по опис на РРС, в частта с която срещу длъжника Н. С. И., ЕГН*****5, от с.Трапище, Разградска обл., е отказано издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК за вземане в размер на 153,33лв., дължима в обезщетение за забава на главница по ДПК №7001118244/31.XII.2019г. за времето от 5.IV.2020 до 7.I.2021г. и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ДА СЕ ИЗДАДЕ в полза на „ТИ БИ АЙ Банк“ЕАД, ЕИК131134023, гр.София Заповед ЗА НЕЗАБАВНО ИЗПЪЛНЕНИЕ срещу Н. С. И., ЕГН*****5, от с.Трапище, Разградска обл. за вземане в размер на 153,33лв., дължимо в обезщетение за забава на главница от 2 000,00лв. по ДПК №7001118244/31.XII.2019г. за времето от 5.IV.2020 до 7.I.2021г.

ПОТВЪРЖДАВА Разпореждане №216/22.I.2021 по чгрд № 116/ 2021г по опис на РРС, в останалите обжалвани части.

ВРЪЩА делото на РРС за издаване на заповед по чл. 417 от ГПК, съобразно дадените указания.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____